

Властима (демократским и оним другим, свеједно) као да се допада ситуација у којој људи сатерани у тор престају да користе здрав разум и не усуђују се да поставе логична питања

Да ли је ковид 19 највећа мирнодопска катастрофа у последњих сто година или је реч о глобалној манипулацији до сада невиђених размера? Да ли су мере заштите од пандемије много опасније од саме болести? Да ли су грађани заиста малоумна и неодговорна гомила коју власти морају чувати од њих самих, суспендујући зато основна људска права и уводећи мере надзора без преседана?

Драконске мере које су државе увеле правдају се научним саветима које даје струка. Проблем са овим објашњењем је што струку чини хетерогена структура експерата чији се ставови о пандемији значајно разликују. Власти су се, најчешће, ослањале на онај део струке који је својим катастрофичним пројекцијама иницирао увођење апсурдно рестриктивних, често нелогичних и неконзистентних мера.

Део струке се не слаже са званичним катастрофичним наративом. Они сматрају да су мере изолације непропорционалне опасности од заразе и да наносе не само огромну штету економијама, већ и здрављу људи. Маргинализовање и блокирање тог дела стручне јавности изазива дубоку сумњу и неспокој – какви мотиви стоје иза игнорисања и ућуткивања угледних стручњака који другачије мисле?

Истовремено, државе које су у обавези да у кризама смирују панику и истинито обавештавају своје грађане, чине све да се страх и хистерија појачају и не чине ништа да обуздају медије који лудују ширећи панику. Потребна је велика доза глупости да би се поверовало како су паника и хистерија добар начин да се сачувају животи.

Статистика не иде науку онима који тврде да је свет у кризи без преседана. „Разочаравајуће” мали број људи умире и одбија да се прилагоди катастрофичним пројекцијама. Не помаже ни пракса олаког уписивању ковида 19 као узрока смрти. У Британији, на пример, 20 процената преминулих је старије од 90 година, 74 процента је старије од 75 година, док је 90 процената преминулих старије од 65 година. Апсолутна већина преминулих, без обзира на доб, већ је имала нарушено здравље. Али статистички, сви су преминули од ковида. Од старости се, изгледа, више не умире

Додатни проблем је што статистика не иде науку онима који тврде да је свет у кризи без преседана. „Разочаравајуће” мали број људи умире и одбија да се прилагоди катастрофичним пројекцијама. Не помаже ни пракса олаког уписивању ковида 19 као узрока смрти. У Британији, на пример, 20 процената преминулих је старије од 90 година, 74 процента је старије од 75 година, док је 90 процената преминулих старије од 65 година. Апсолутна већина преминулих, без обзира на доб, већ је имала нарушено здравље. Али статистички, сви су преминули од ковида. Од старости се, изгледа, више не умире. Ковид је, волшебно, успео да потамани и све друге вирусе грипа који су се увек јављали у зимском периоду.

У овом тренутку, на планети чије се становништво процењује на око 7,8 милијарди људи, преминуло је око 440.000 душа. По проценама Светске здравствене организације (СЗО) из децембра 2017, од респираторних болести које су повезане са сезонским gripом у свету се сваке године, тихо и без панике, упокоји и до 650.000 људи. (Ковид 19 припада управо тој врсти болести.) Тек када број жртава ковида скочи на 650.000 биће достигнут ниво о коме говори СЗО. Потом ће број мртвих морати да порасте за још 350.000 како би достигао број жртава „хонгконгшког грипа” из 1968. Процене жртава тог грипа кретале су се између милион и четири милиона људи, и то у време када је укупан број становника планете био упола мањи него што је данас. Та тешка пандемија тада није зауставила живот на Земљи.

Стратези страха објашњавају како више ништа неће бити исто, бар не до спасоносне вакцине. Тврде и да би грађани умирали у милионима да нису спроведене драконске мере, јер то показују њихови веома, веома научни модели. Ови стратези игноришу чињеницу да се смртност значајно разликује од државе до државе упркос примени сличних мера, да нема јасне корелације између броја умрлих и јачине карантинских мера, да је у западним државама пропорционално много више умрлих него у источној Европи или на Далеком истоку. Мањак знања се тако надокнађује вишком панике.

И док се свет тресе од индукованог страха економије пропадају, незапосленост расте, дугови држава, предузећа и грађана се гомилају. Деца не иду у школу, студенти не иду на факултете, критичне операције се одлажу, неопходне терапије се не спроводе. Људи умиру јер се не усуђују да оду у болницу и затраже неопходну помоћ плашећи се да не умру од ковида. Породично насиље расте, анксиозност, неурозе и психозе узимају данак. Колико је људи већ умрло „захваљујући” мерама заштите од ковида? Колико људи ће тек умрети када тренутни адреналински шок прође? Колико ће људи из овог индукованог лудила изаћи додатно осиромашен и упропашћеног живота? Ко ће преузети одговорност за то – струка?

Да ли хистерију креирају људи опасних намера или људи преблизу фармацеутској индустрији и фондовима Била Гејтса или је ово тешко стање настало као последица незнања, страха и панике у временској изнудици? Шта год да је разлог, једно је сигурно – властима (демократским и оним другим, свеједно) као да се допада ситуација у којој људи сатерани у тор престају да користе здрав разум и не усуђују се да поставе логична питања. Ако су стратегије страха то заиста и желели, чини се да су успели.

Економиста

(<https://nkatic.wordpress.com/>)